

Příběh jedné hodiny

Kate Chopin

Jelikož paní Mallardovou trápily problémy se srdcem, dali si velmi záležet, aby jí zprávu o manželově smrti oznámili co nejšetněji.

Pověděla jí to její sestra Josephine, v nesouvislých větách a nepřímých náznacích, jež odhalovaly a zároveň napůl zastíraly. Stál tam i manželův přítel Richards, poblíž ní. To právě on byl v redakci, když obdrželi informaci o železniční nehodě spolu se seznamem obětí, na němž jako první stálo jméno Brently Mallard. Zdržel se jen, aby si dalším telegramem ověřil, že je to pravda, a poté si pospíšil, aby zajistil, že smutnou zprávu nedoručí nějaký jiný, méně opatrný a méně citlivý známý.

Nevyslechla tu novinu samým ochromením neschopná přijmout její význam, jako tolik jiných žen. Rozplakala se okamžitě, s náhlou, divokou odevzdaností, a vrhla se sestře do náručí. Když smršť zármutku pominula, odebrala se o samotě k sobě do ložnice. Nikoho u sebe nechtěla.

Před otevřeným oknem tam stálo pohodlné, prostorné křeslo. Klesla do něj pod tíhou fyzického vyčerpání, které sužovalo její tělo a jako by jí zasahovalo až do duše.

Na volném prostranství před domem viděla koruny stromů, jež se celé chvěly novým jarním životem. Vzduch byl plný svěžího závanu deště. Dole na ulici své zboží hlasitě nabízel podomní prodavač. Slabě k ní doléhaly tóny písně, kterou kdosi zpíval v dáli, a v okapech švitořil nespočet vrabců.

Mezi mraky, jež se na západě za jejím oknem setkaly a nakupily jeden na druhý, tu a tam prosvítala blankytná obloha.

Seděla s hlavou opřenou o polstrování křesla, zcela bez hnutí, dokud se jí z hrdla nevydral vzlyk a neotřásl jí, jako dítětem, které usnulo s pláčem a štká dál i ve snu.

Byla mladá a měla hezkou, klidnou tvář, jejíž rysy svědčily o sebezapření a i jisté síle. Nyní se však oči, které upírala do dáli na jeden z oněch kousků blankytného nebe, dívaly otupěle. Nebyl to zahloubaný výraz, ale spíš známka toho, že se v ní veškeré myšlení pro tu chvíli zastavilo.

Cosí ji napadalo a ona na to bázlivě čekala. Co to bylo? Neměla ponětí, bylo to příliš nenápadné a nepostižitelné, než aby to dokázala pojmenovat. Ale cítila to, vnímala, jak se to k ní plíží z oblohy, jak to k ní proniká skrze zvuky, vůně, barvy, jež plnily vzduch.

Začala se jí překotně zvedat a klesat hrud'. Postupně rozpoznávala, co se jí to zmocňuje, a snažila se to silou vůle zahnat – stejně marně, jako kdyby to odháněla svými útlými bledými rukama. Když se nakonec poddala, z mírně pootevřených rtů jí šeptem vyklouzlo slůvko. Tiše si ho pro sebe opakovala znovu a znovu: „Volná, volná, volná!“ Prázdný pohled a zděšený výraz, který ho původně provázal, se jí z očí ztratil. Zůstaly bystré a rozzářené. Srdce jí bušilo rychle a rozproušená krev zahřívala a uvolňovala každíčký kousek jejího těla.

Nezdržovala se otázkou, jestli ona radost, která ji posedla, není zřůdná. Jasně a povznesené vnímání jí tu myšlenku umožnilo zavrhnout jako nepodstatnou. Věděla, že se opět rozpláče, až uvidí ty laskavé, něžné ruce sepjaté ve smrti, tu tvář, jež na ni nikdy nehleděla jinak než s láskou, nehybnou a zsinanou a mrtvou. Dohlédla však za ten trpký okamžik a viděla dlouhou řadu let, která budou patřit jen jí. A vítala je s otevřenou náručí.

V průběhu těch nadcházejících roků nebude mít pro koho žít; bude žít sama pro sebe. Ničí silná vůle si ji nebude podrobovat, s tou slepou vytrvalostí, s jakou muži a ženy věří, že mají právo vnucovat své soukromé volby ostatním. Ať již to dělali s laskavým či s krutým úmyslem, zdálo se jí to pořád jako stejně velký zločin, když nad tím v ten krátký osvícený okamžik přemýšlela.

A přece ho milovala – někdy. Často ne. Co na tom záleželo! Co byla láska, nerozluštěná záhada, v porovnání s touto prudkou touhou po sebeprosazení, v níž náhle rozpoznala nejsilnější nutkání své bytosti!

„Volná! Tělem i duší volná!“ šeptala dál.

Josephine klečela za zavřenými dveřmi se rty přitisknutými ke klíčové dírce a úpěnlivě prosila, ať ji pustí dovnitř. „Louise, otevři dveře! Prosím tě, otevři – rozstůněš se z toho. Co to děláš, Louise? Proboha živého, otevři.“

„Jdi pryč. Nerozstůňu.“ Ne, tím otevřeným oknem hltala samotný elixír života.

Propadla bujným představám všech těch dní před sebou. Jarních dní a letních dní a všemožných jiných dní, které budou jen její vlastní. Vydechla rychlou modlitbu, ať ji čeká dlouhý život. Ještě včera se při pomýšlení, že by dlouhý být mohl, otrásala hrůzou.

Nakonec vstala, vyhověla sestřinu neodbytnému naléhání a otevřela. V očích se jí zračil horečný triumf a bezděky se nesla jako bohyně vítězství. Vzala sestru kolem pasu a společně sešly ze schodů. Richards na ně čekal u jejich úpatí.

Někdo odemykal domovní dveře. Dovnitř vešel Brently Mallard, po cestě lehce neupravený, a nevzrušeně nesl svou tašku a deštník. Od místa nehody byl daleko a ani netušil, že k ní došlo. Když Josephine pronikavě vykřikla a Richards se rychle pohnul, aby jeho manželce zakryl výhled, zůstal zkoprněle stát.

Richards ale zareagoval pozdě.

Když dorazili lékaři, prohlásili, že zemřela na onemocnění srdce – na radost, která zabíjí.